

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

TOY CATULLE MENDES

ΤΟ ΝΕΡΟ ΠΟΥ ΓΕΛΑΕΙ

ΙΛΟΥΣΑΝ πολύ, εκείνους τους καιρούς, στα μέρη της Γερμανίας για μιιά νεράδα γοητευτική και όληθρια, σαν τον ξρωτα και σαν τον θάνατο. Τραγουδούσε, λέγανε, τόσο γλυκά τραγούδια, μιλούσε τόσο χαϊδευτικά, που ναυαίς θηητός δεν υποκούσε ν' αντίσταθι στην καταστροφική σαγήνη της. Συχνά την έβλεπαν, άνωμασα στις καλαμιές της λίμνης, ν' άπλώνουν τα όλόεικα μαλλάσα της, που υποσφόντουσαν

τα πιο ήδονικά χάδια. Οι πιο τρελλοί και πιο θεριακάμοι νέοι οριζόντουσαν γι' αυτήν στα βόθια της λίμνης, άπ' όπου δεν ξαναγυρίζανε πια. Κι' άκουγούσαν, τα βράδια, μαζί με το μοιροβυσιακό του νερού και το θρόισμα της αγράμπελης, το μοιθλο και χλευαστικό γέλιο της νεράδας, που παρνονε το αίμα των ανθρώπων από φρένη.

Μανάδες κλάφανε τα παιδιά τους, άφραβωνισμένες τους άφραβωνιστικούς τους κι' όλοι καταδόντουσαν την άπληστη μάχισση. Αλλά εκείνους που την μισούσε περισσότερο άπ' όλους, ήταν ένας κνηγός λίκων, που τον λέγανε Γκέρμπερτ.

Άτρώμτος κι' άμωχαφής ο Γκέρμπερτ, σαν γνήσιος κνηγός άρρωμιάς, χαϊρότανε να ξεκοιλιάη τα θηρία, κι' έδειχνε με περιφρόνια τα ματωμένα μπράτσα του, που τα βρόιζε με άπώλασι μέσα στα κροουργημένα σώματά του.

Δεν αισθανότανε καμιά τρυφερότητα, ούτε για τον άντρα και την γυναίκα που τον είχαν γεννήσει, ούτε για τις αδελφές του, τις φτωχές μικρούλες, που τον έτρεφαν.

Μά ο σκληροκαρδός αυτός κνηγός, που δεν αισθανότανε κανένα τρυφερό άσθημα για τους άλλους, είχε άγαθήσει κι' όλη τη δύναμη της καρδιάς του έναν άπ' τους συντόφους του στο κνηγι. Κι' άπ' τον τον αδελφικό του φίλο, ή νεράδα τον είχε παρσώσει μέσα στα βόθια νερά, για να μην τον άφήσει να ξαναγυρίσει πια κοντά του.

Άπό τότε μιιά τρομερή όδημα εκδήσεως είχε κινιέται την καρδιά του Γκέρμπερτ. Έτρεμε ο κόσμος, άκούγοντάς τον να μιλάη, για τα μυσανιστήρια που θα έπέβαλλε στη νεράδα αν την έπαινε. Έλεγε ότι θα την άδραχνε άπ' τα μαλλάια, θα την έσερνε πάνω στις πέτρες και τ' άράθια, θα την ξάπλωνε γυμνή άπάνω σ' ένα βράχο κι' εκεί, με τα δόντια και με τα νύχια του, θα την έσχιζε, άπολαμβάνοντας τις άτελεσμένες κωμίες της. Κι' ένδο το αίμα της θα τον πιτσιλούσε όλοξέσσο, θα σήκωνε στο τέλος το τεκωύρι του — ένα τεκωύρι πελώριο, άστραγατερό και άγριο σαν το άσπριπέλα, και θα την λιάνιζε σε μικρά-μικρά κομμάτια.

Η νεράδα πληροφορήθηκε τα σχέδια αυτά του έγχθου της. — τα συνήματα έχουν τον τρόπο να μαθαίνουν το κάθε τι που σφάττεται ο άνθρωπος — και φιλιάγονται. Δεν κολιπούσε πια κοντά στις όχθες, που σήγναζε ο Γκέρμπερτ. Και κάθε φορά που τον έδειλε στο κνηγι, δεν τολαιούσε να δείξη σ' αυτόν την δύναμη των γλυκών της τραγουδιών, των χαϊδευτικών της λόγων, των λευκών της μπράτσων, που τα άσφριμνε το φως του φεγγαριού.

Κι' αν καμιά φορά την έβλεπε ο Γκέρμπερτ και την κνηγούσε, ή νεράδα βοιτούσε μέσα στο νερό, ύαν κοντινός θηητός δεν ήταν δυνατόν να την άκολουθήση. Κι' άσφριμμένη μέσα στα κρητάλινα παλάτια της, κορούδινε την όργη και τη μαγία του φοβερού κνηγού. Και στην άκρη της λίμνης τρεμοβιάζε τότε ένα έλαφρό κινιόπια, άπ' την όδηση που προκούσε το σαρκαστικό γέλιο της καιζας νεράδας!

Κάτιο βράδυ, ή όληθρια γήοσσα βήγηε να κολιμηθή σε μιιά μακρινή λίμνη της λίμνης. Τα χρωσάφνια ιαλλά της πέφτανε στους μισοάφριους όμιους της κι' άπλώνόντουσαν άπάνω στα μιλάδα νερά.

Ήταν άσχεξ το γεμίδωνα, ήταν ή έποχη που τα νερά άρχίζουν να παύουν. Η νεράδες όμως δεν φοβόνται τα χρώα, δεν νωάδονται αν είναι Ιούλιος ή Δεκέμβριος, κι' έτσι κι' αυτή κολιμωόνε άσφρι-άσφρι, άπολαμβάνοντας τα φευγάλα φιλιά των κινιόπια. Τέτοιαι ήταν ή γλυκειά της χώνισση, τέτοιαι ήταν ή λησιονιά της για κάθε πράγμα, που σιγά-σιγά άποκουιήθηκε. Τα μάτια της είχαν κλείσει σφιχτά, όπως κλείνουν οι κάλιες των θαλασσινών λουλουδιών.

Ξαφνικά όμως ξύπνησε, νοιόθοντας ένα δυνατό σφίξιμο, που της προκνούσε πάνω. Θέλησε να ξεφύγι τότε, να έλευθερωθή. Μά στάθηκε άδύνατος!.. Μιά σιδερένια δύναμη την κρατούσε, την έσφιγγε

σχεδόν όλοξέσση. Μόνο το ένα χέρι της και το κεφάλι της δεν είχαν άμωλωσθή. Όλα τα άλλα μέρη της άκνηητούσαν, σαν μέσα σε μιια ατσάλινα θήκη. Φαίνεται πως κατά το διάστημα που έβαινε της, σνεθή και το έντελώς άρρώατο! Το κρού έγινε τόσο δυνατό, άξφανα, ώστε ή λίμνη είχε σαγώσει κι' ή νεράδα κλείστρε μέσα στον πάγο!

Φανιάζεται κανείς τώρα τί προσάθεσε κατέβαλε για να λυτρωθή. Μάταια όμως. Ο πόνος της ήταν άπεριγραπτός κι' ή θέσι της δεν μπορούσε να βελιωθή. Δεν θα μπορούσε, άλλωποιν, να ξαναγυρίσει πριν άπ' την άνοψη κοντά στο μαγευτικό βασίλειο των άσφριφιδών της, στα βόθια της λίμνης. Έτσι ύδανε, καθλωμένη, άπώλω στην κωφότητα της περιωμμένης άρρωσι, φιλιασμένη στους πάγους, ύπου να ξαναγυρίσει οι έρωτά ήλιοι.

Ω!.. πώς θα περνούσε αυτό το διάστημα όλοκνηγη μπροστά στα μαθμένα δέντρα, που τα βασάνιζε το ξεροθύρι!.. Ήθελε να φωνάξη βοήθεια, να παρακαλέση να σπάσουν τον πάγο γύρω της, να σκαφουν μιιά τρυπα, από την οποία θα μπορούσε να βουτήξει μέσα στο νερό και να φύγη. Μά πούς θα την άκουγε μέσα στην έρημη νύχτα; Κι' ύστερα, αν έρχότανε κανένας, όπως βάραι ίσως ο φοβερός Γκέρμπερτ με το μεγάλο του τεκωύρι στο χέρι. "Α! ήταν σίγουρα χαμιάη!.. Έκλεινε με τόσο δάκρυα, όσα είχαν χυθεί όλοι μαζί οι άνθρωποι έξ' ατίας της. Όταν την έπαιναν οι λόγιοι και κωφονότοι το κεφάλι της, πονούσε, γιατί το κεφάλι καλλά της, ή μοια με τα σφυριά φρενα, ήταν πιασμένα μέσα στον πάγο.

Άξφανα έδιδε κοντά της μιιά ανθρώπινη κωμψη που σκεδαιαν όφθα μπροστά της και κρατούσε κάποιο πράγμα μαύρο και γυαλιστερό!.. Όσο βαθιά κι' αν ήταν ή νύχτα, ή νεράδα άναγνώρισε τον Γκέρμπερτ με το φοβερό τεκωύρι του!..

"Α! ένε καλύτερα έτσι, σκέφτηκε ή δύστυχη νεράδα. Ο θάνατος με το τεκωύρι ένε πριτωιότερος!.. Θα ύποκωοι λιγώτερο!.. Κι' άμώσε φωνάξε τον Γκέρμπερτ!..

— Έμπρός, τί κάθεται!.. Έκδηησον, εκδηησον, χωρίς άργωποια!.. Ένε αλήθεια που πρόθηξα κοντά μου με τα άκατανιμετα τραγούδια μου τον συντοφού σου! Έσπιμς έκείνος άπάνω στο νερό κι' έγώ τον πήρα στην άγκαλιά μου!.. Μην πιστέφης, πού, σ' άπαλλάξω της ζωής του, που έβασα την μεγάλη σιτηρία, καθώς πιστεύα ο κόσμος. "Όχι! Άσφριμματα όταν ύπόσχομαι στους νέους μιιά άκνηητητα έρωτος, μέσα σε σαρκωφθένα παλάτια από διαμυτινιους σταλακτιήτες. Μόλις κι' άγγίξουν, τα χείλη τους σκεπάζονται με το κροδοτικό νερό να πεθάνουν μέσα σε φριχτή άγωνία. Δεν έχω κιαρό να τους άναπαύω στο φιλι τους!.. Έμπρός, λοιπόν, εκδηησον!.. Το πιο άπισσιο μαρτύριο θα μου έινε γλυκώτερο άπ' το φευγάλο μαρτύριο, μέσα σ' αυτή τη φιλική του πάγων!.. Γιατί δεν περνούσε!.. Πούς σ' έμπούδε!.. Τι περιμένεις!.. Γιατί δεν με χτυπάς!..

Ο Γκέρμπερτ, χωρίς να κινή την παραμυθη κωμψη, της άκνηητες μ' ένα βαρύ και σταθερό τόνο:

— Η εκδηησι μου θα ήταν μωή, αν δεν σ' έβλεπα να υποσέσης!.. Περιμένω να βουή το φευγάρι πίσω άπ' αυτό το σύννεφο.

Έκείνη τότε έγυισε πίσω το κεφάλι της κι' άπ' την άσφριμνια δαντέλλα των συνήσεων κατέλαβε ότι δεν θ' άργούσε το φευγαριστο φως να έρχηθή άπάνω της και μαζί κι' αυτό κι' ο θάνατος. Έκλεισε λοιπόν τα μάτια της, ύσταταμμένη στο μικρούτι!..

Ξαφνικά όμως ή νεράδα, ένωσιες άπάνω στο αίμα της, άνωμασα άπ' το σπασμένο πάγο, ένα σφίξιμο δυνατό, υπρούδες, να άπώνεται φιλιά, γυιότα φιλόγυα!..

Ήταν ο Γκέρμπερτ!.. Φτωχέ Γκέρμπερτ!.. Βλέποντας στο φως του φευγαριού τα μάλλια της νεράδας, ριχτηκε κι' άρχισε να την φιλιά τρελλά. Κι' ή καιζας γύρω έβαινας, δια έλκωνε!..

Στον φιλιών το ξεφρενισαμένο πανηγυρι, τα δύο σώματα, βουτήξαν μέσα στο κρού νερό, καταρύνοντας προς τα κωφτηρόδη κρητάδια της λίμνης, στα άλαγγυοδη βόθια της ήδονής, έτσι που κωμικέ ο θάνατος και ή δημιουργία.

Έτσι παρσώθηκε κι' ο Γκέρμπερτ, μαζί με τη νεράδα, μέσα στο κροδοτικό νερό, που σκεπάζει, που πνίγει. Κι' όταν γάθωκε όλοξέσση, τρεμοβιάζε, όπως πάντα, σε μιιά γωνιά της λίμνης, άνωμασα άπ' τους χρωσιμένους πάγους, ένα κωκλιό, τρεμοβιάζονο κινιόπια. Ήταν το γέλιο το σαρκαστικό της νεράδας. Ήταν το σκλήρο της γέλιο που άκνηηούσε παντού θρωιμειτωκό, γιατί είχε κλεισθεί άπ' τα δειμά του πάγου, γιατί είχε πνίξει τον πιο άπισσιο έχθρο της!..

